

Ema Kupková, 15 rokov, Čadca

Školský výlet

Deň v škole prebiehal ako každý iný. Až na to, že triedna k nám na slovenčinu, ktorú nás učila, prišla s maximálnou dávkou nadšenia. Usmievala sa od ucha k uchu.

„Takže, žiaci, prišla som vám oznámiť dôležitú informáciu. Keďže ste na novej škole iba dva týždne, riaditeľka rozhodla, že spravíme školský výlet, kde budete mať väčšiu šancu a príjemnejšie podmienky a atmosféru na to, aby ste sa navzájom spoznali medzi všetkými prvákmi,“ povedala. Triedou sa ozvalo potešené zvyšknutie.

„Tento výlet však nebude taký obyčajný ako ostatné. A dalo by sa to nazvať skôr párdňová dovolenka. Každý z vás si môže vybrať, či chce ísť do Londýna, do Ríma alebo do Lisabonu. Musíte sa ešte dnes zapísať a nahlásiť mi to, kľudne aj správou na Edupage. Bližšie informácie vám pošlem zajtra ráno. Nezabudnite si priniesť pas a peniaze Ozaj, a tí, ktorí nepôjdu, pôjdu na turistiku po okolí,“ dokončila.

„Super. Kam chceš ísť ty?“ spýtala sa ma moja spolusediaca Gabika. S Gabikou sa tu ako jedinou poznám dlhšie ako pár dní. Chodili sme spolu aj na základku, ale nikdy sme neboli nejaké extra dobré kamošky.

„Ešte neviem. Čo ty?“ odpovedala som. Určite nepôjdem tam, kde pôjde ona. Keď sme boli menšie, posmievala sa mi a dosť ma šikanovala.

„Ja pôjdem do Lisabonu. Strašne ma láka Portugalsko. Mama ma tam chcela zobrat, ale bohužiaľ, zrušili nám let a na ďalší termín sme ísť nemohli, lebo mama musela byť v práci,“ odpovedala Gabika a ja som na to len pretočila očami.

Zvyšok slovenčiny prebiehal v úplnom normále, až na to, že triedou sa sem-tam ozýval šepot.

Keďže slovenčina bola pre dnešok posledná hodina, rýchlo som sa naobedovala a utekala domov, aby som novinku čo najrýchlejšie zvestovala mame.

„Čo sa deje, Beáta, že si tu tak rýchlo?“ vyzvedala mama, hneď ako som sa objavila vo dverách bytu.

„Budeme mať školský výlet. A môžeme ísť buď do Londýna, Ríma alebo do Lisabonu. Ja by som najradšej šla do Londýna. Máme to napísať učiteľke a už zajtra ráno nám pošle bližšie informácie. A myslím, že to bude ďalší týždeň, teraz po víkende,“ vysypala som zo seba.

„Jasné, choď tam, kde chceš a hlavne si to tam uži. Tak šup-šup, choď to dať vedieť učiteľke, ak si napevno rozhodnutá,“ povedala na to mama a usmiala sa. Zabehla som si pre mobil a asi rýchlosťou blesku som napísala učiteľke, že idem do Londýna.

Ďalší deň som sa zobudila až okolo obeda, keďže bol víkend. No vtom som si uvedomila, že učiteľka už určite poslala bližšie informácie, tak som rýchlo pozrela mobil, či mi niečo neprišlo. A bolo to tam. Výlet má byť od pondelka, stretávame sa o dvanástej pred školou a peniaze máme doniesť až tam. Inak všetko ostatné je zaplatené. Predpokladaný návrat by mal byť vo štvrtok večer, som veľmi rada, že budeme tak dlho. A poslala aj, že čo približne si máme zbaliť.

Túto informáciu som hneď išla zvestovať mame, ktorá vyvárała obed v kuchyni.

„Čo variš, mami?“ spýtala som sa.

„No konečne si vstala, ty Šípková Ruženka,“ povrdala mama a zasmiala sa. „Budeme mať rezne a vývar.“

„Učiteľka poslala tie veci,“ podišla som bližšie k nej a podala som jej mobil, aby si to mohla pozrieť.

„No to je výborné,“ tešila sa so mnou. Len som sa na ňu usmiala a vrátila som sa do izby. Mám ešte skoror celé dva dni, no ja by som najradšej odchádzala už dnes. Vždy som chcela ísť do Londýna, strašne ma to tam láka. A teraz tam ideme zo školy, to je hrozne super!

Celý víkend som natešene chodila po dome a na každého som sa umievala ako slniečko na hnoji. Keď nastal pondelok, bola som šťastím celá bez seba a nemohla som sa dočkať, kedy prídem pred školu.

Pred školou stáli oddelene tri skupinky. Pri nich bolo na zemi napísané mesto, kam sa odchádza, aké originálne! Aj s batožinou som podišla k skupinke, pri ktorej bolo napísané Londýn a učiteľka si ma hneď zaznačila, že som tu. Porozhliadla som sa po okolí a zbadala som Kláru a Katku, moje dve najlepšie kamošky z vedľajších tried.

„Čaute, som nevedela, že aj vy sem idete,“ hodila som sa im okolo krku.

„Jé, Bei, aké milé prekvapenie. My sme tiež netušili, že sem pôjdeš. Gabika nám vravela, že ideš s ňou do Lisabonu,“ povedala Katka.

„A vy ste jej nebodaj uverili?“ zasmiala som sa.

„Nie, ale aj tak sme si neboli isté,“ odpovedala Klára. Ešte sme sa hodnú chvíľu rozprávali, prerušila nás až učiteľka, keď nás začala počítať.

„Fajn, sme tu všetci, tak nastúpte do autobusu,“ povedala na záver a ja som si až vtedy všimla autobus, ktorý tu už musel byť dosť dlho.

Problém nastal hneď ako som vošla do busu, lebo Katka sedela s Klárou, pochopiteľne, a ja som tu nikoho iného moc nepoznala alebo všetci už s niekým sedeli. Povzdychla som si a sadla som si približne do stredu na voľné dvojsedačky. Asi dve minúty sme tu len tak stáli, myslela som si, že sme všetci, lebo už sme mali vyraziť. Nanešťastie do autobusu pristúpil ešte jeden chalan z céčky, Teo. A nebol to zrovna nejaký chalan. Povrávalo sa, že je to strašne veľký egoista a nebaví sa len tak s hocikým. Za tie dva týždne ma z ničoho nič začal ignorovať a správať sa akoby ma nenávidel, ale ja som sa ho už naučila ignorovať tiež. Nechápem, ako sa môže páčiť skoro každej jednej babe.

A navyše, ako za trest muselo jediné voľné miesto ostať vedľa mňa, takže si samozrejme sadol ku mne.

„Čau,“ zamrmlal takmer nepočuteľne, keď si konečne sadol. Tak ma to prekvapilo, že som na chvíľu zamrzla, až potom sa zo mňa dostalo pridusené: „Čau.“

Odvtedy sme na seba neprehovorili, lebo si strčil slúchadlá do uší. Ja som samozrejme taká blbá, že som si tie svoje nechala doma, tak som sa oprela o okno, ktoré bolo dosť studené a pozerala sa von.

Zrazu však prišla prudká zatáčka doľava a mňa to tak naklonilo, že sa mi nejako šmyklo a skončila som s hlavou v na Teovej hrudi.

„Prepáč,” povedala som a rýchlosťou blesku som sa posadila normálne. Teo sa len zasmial.

Zvyšok cesty na letisko prebiehal už našťastie vporiadku. Na letisku to bol síce taký malý stres, ale mali sme ešte čas, kým nastúpime do lietadla. Učiteľka nás zase zrákala, či sa niekto nestratil a presunuli sme sa do duty-free zóny. Úplne som žasla. Boli tu samé obchody so zlacnenými drahými vecami, alebo rôzne reštaurácie. My sme ale nasledovali učiteľku až k sedačkám, kde sme sa usadili.

„Takže, s pravidlami som vás už raz oboznamovala, nebudem sa opakovať a nie ste malé deti, mali by ste vedieť ako sa správať. Rozdám vám lístky od miest v lietadle, poďte si vylosovať. Žiadne odporovanie, vymieňanie ani také niečo sa netoleruje a neberie do úvahy. Teraz vám dám pol hodinu rozchod na to, aby ste sa naobedovali a popozerali sa tu, streteneme sa na tomto istom mieste,” povedala svoj určite predpripravený príhovor a všetci sme sa zaradili do radu a vylosovali si lístky. Spolu s Katkou a Klárou sme sa išli najesť a popozerať po obchodoch, potom sme sa vrátili na miesto stretnutia.

V lietadle to bol tiež trochu zmätok, lebo sa tam tlačili všetci naraz, čomu ja osobne celkom nerozumiem, takže nástup nám trval dlhšie ako mal. V lietadle boli dva rady trojsedačiek a vyzeralo to tu fakt dobre. Našla som sovoje miesto 15A, vyložila som batožinu hore a usadila som sa. Vedľa mňa, na Béčku, ešte nikto nebol.

Po asi piatich minútach sa nado mnou zjavila osoba. Pozrela som sa hore, a čo nevidím! Teo.

„To musí byť riadna smola, že zas sedíme pri sebe,” poznamenala som, viac-menej sama pre seba.

„Alebo ani nie,” povedal Teo a sadol si. Dosť problém je, že v lietadle sedím prvýkrát a bojím sa vzlietnutia. Takže keď sa lietadlo začalo rozbiehať, pevne som zovrela operadlo a dúfala, nech sa niečo nepokazí. Teo si to zjavne všimol, lebo zrazu som ucítila jeho ruku na tej mojej. Prekvapivo, strach zo mňa postupne opadal.

„Letíš prvý raz?” spýtal sa Teo, na čo som prikývla. „Neboj sa, je to vpohode. Nič sa nestane. Tie lietadlá sú stavané na to, aby nespádli,” upokojoval ma ďalej.

Keď sa lietadlo vo výške už ustálilo, pustil ma a ja som poďakovala a zadívala sa von. Čo tu budem robiť dve hodiny? Veď umriem od nudy! A navyše som zabudla zobrať aj nejaké karty alebo niečo a mobil som mala vypnutý, vybitý, na režime lietania hore v batohu. A navyše, cesta na letisko trvala dosť dlho, takže teraz bolo nejakých sedem hodín večer a ja som bola dosť unavená. A do hotela zrejme prídeme až okolo jedenástej nášho času, ako nám už stihla oznámiť učiteľka.

„Nechceš si pospať, Bea?” spýtal sa po chvíli Teo a pozrel sa na mňa.

„Úprimne, aj by som si,” pomrvila som sa na sedadle v snahe nájsť si vhodnú polohu, ale nedarilo sa mi. Teo ma zrazu oblapil okolo pliec a pritiahol si ma k sebe, takže som si oňho opierala hlavu. Bola som z toho v takom šoku, že som úplne zmeravela a nevyšiel zo mňa ani hlások. Teo si oprel hlavu o moju hlavu a nejakou podarilo zaspať. Stále mi však v hlave vrtala otázka, že prečo je zrazu taký iný.

Keď sme vystúpili z lietadla, zase sme sa prepočítavali a také veci a pobrali sme sa na parkovisko, kde nás čakal autobus špeciálne pre nás. Cestou do hotela sme sa na žiadosť študentov zastavili v McDonald's najesť. V autobude sme ako inak zase museli sedieť tak ako aj v lietadle. Zase sme spali. Predsa len, bolo už veľa hodín, boli sme unavení a navyše ešte aj kolóny boli.

Do hotela sme preto prišli až o jedenástej, ale ich času, čiže o hodinu neskôr ako sme pôvodne mali. Na izbe som našťastie bola s Katkou a Klárou a hneď som im porozprávala, čo sa stalo. Klára sedela vraj v lietadle neďaleko od nás a stihla nás odfotiť. Skoro som ju prizabila, ale tá fotka fakt stála za to. Ako moja dobrá kamarátka mi ju samozrejme aj preposlala, aby som mala pamiatku, na čo som sa len zasmiala. Hneď ako sme sa dorozprávali sme išli spať, keďže zajtra nám už o deviatej začína program.

Ráno sme sa o deviatej vydali preč z hotela. Išli sme metrom a ako prvé sme navštívili múzeum voskových figurín, múzeum Madam Tussauds. Bolo to veľmi zaujímavé, fotili sme sa s každým, kto tam bol a mohli sme ísť ako sa nám chcelo, nemuseli sme sa držať všetci pokope. Bolo to veľmi zaujímavé a zabralo nám to takmer celý deň, potom sme ešte išli na King's Cross na nástupište 9 a ³/₄.

„Aha! Poďme sa tam pozrieť!“ Klára celá natešená vbehla do obchodu so suvenírmí Harryho Pottera a kúpila si skoro celý obchod. Baby potrebovali ísť ešte na záchod, tak sme sa dohodli, že ja ich počkám tu a ostala som sama.

„Tak čo, užívaš?“ ozvalo sa pri mne. Bol to Teo.

„Jasné, vždy som tu chcela ísť. Som totižto veľký fanúšik Harryho Pottera. Čo ty?“ zasmiala som sa.

„Tiež tak nejak. Čo by si si chcela kúpiť?“ pokračoval v rozhovore a poobzeral sa dookola.

„Asi tento sveter, ale je to príliš drahé,“ ukázala som na sveter v chrabromilských farbách, ale zaváhala som.

„Ukáž daj, ja ti ho kúpim,“ povedal Teo a rýchlo odišiel preč. Samozrejme, že som ho nestihla zastaviť, a keď som konečne našla pokladne, Teo už odchádzal vysmiaty s taškami v ruke.

„Tak ja ti dám za to peniaze,“ namietala som.

„Netreba. Inak, rovnaký som kúpil aj sebe,“ podal mi jednu tašku, žmurkol a vytratil sa preč. Povzdychla som si. Klára s Katkou si to všimli a hneď prišli vyzvedať, čo sa stalo. Všetko som im porozprávala a pobrali sme sa k miestu, kde stála väčšina žiakov aj učiteľka.

„Za pár minút nám ide vlak. Keď prídeme k hotelu, pôjdeme na prechádzku do Hyde Parku, keďže to máme kúsok od hotela. Samozrejme, kto nechce, bude môcť zostať v hoteli. A inak čo, užívate si to?“ oznámila a na konci sa zasmiala.

„ÁNOOO!“ ozvalo sa zborovo celou stanicou tak hlasno, že sa na nás otáčali druhí ľudia.

Do Hyde Parku som išla, strašne ma to tam zaujívalo, aj keď ma mrzelo, že baby tam so mnou nešli. Katke totiž prišlo trochu zle, lebo zjedla orechy, na ktoré má alergiu, ale učiteľku ubezpečila, že to nie je nič vážne a Klára zostala s ňou.

Dosť dlho som sa sama prechádzala a užívala si tú atmosféru, keď na mňa ktosi vyskočil spoza stromu.

„ÁÁÁÁÁÁÁÁ!“ zakričala som, ale zbytočne, pretože dotyčná osoba sa postavila pred mňa a dala si dole kapucňu. Bol to Teo.

„Nekrič toľko, rušíš. Aj tu platí niečo ako nočný kľud, vieš?“ napomenul ma.

„Tak ma neľakaj. Už som si myslela, že si nejaký vrah a ideš ma zabiť,“ povedala som na to a otočila sa, že idem preč. Nemalo cenu sa tu s ním vykecávať a aj tak so bola už dosť unavená. Dosť problém je, že Hyde Park je strašne veľký a ja som na opačnom konci ako hotel.

Teo ma po chvíli dobehol.

„Inak, mám ti odkázať, že zajtra pôjdeme na vyhlídkovú jazdu takým autobusom, čo je hore bez strechy, a potom sa zsatavíme v takom nákupnom centre. A inak, v buse sedíme spolu,“ povedal.

„Fajn,“ bolo všetko, čo som na to povedala.

„Ty si teraz akási znudená. Prečo? Všetci si v Londýne. Pokiaľ viem, vždy si tu chcela ísť, tak užívaj!“ vyhlásil a zavesil sa na najbližší hrubý konár, ktorý uvidel.

„Odkiaľ to vieš?“ vyzvedala som. Ja som mu to predsa nikdy nehovorila.

„Klára mi to povedala pred pár dňami, keď sme sa dozvedeli, že pôjdeme na výlet. Tipovala, že pôjdeš sem, tak išli aj oni sem,“ vysvetlil Teo a zoskočil dole.

„Neviedla som, že sa spolu bavíte,“ povedala som prvé, čo mi zišlo na um.

„Nebavíme. Pýtal som sa jej to. A teraz už pod', sme tu snáď poslední ľudia,“ povedal Teo a ja som sa obzrela dookola. Už muselo byť dosť hodín, keďže bolo aj dosť tma a ja som si ledva videla pod nohy. Šťastie, že tu bol aj ten Teo, sama by som tu buď zinfarktovala alebo by som zablúdila.

Pri mojej izbe sme sa rozlúčili a hneď ako som vošla dnu, baby sa ma začali vypytovať ako bolo.

„Dobre bolo. Ukážem vám zopár fotiek,“ odpovedala som im a sadla som si medzi ne na Klárinu posteľ.

„Fíha, vyzerá to nádherne!“ rozplývali sa Klára.

„Myslíš, že tam budeme môcť ísť aj zajtra?“ spýtala sa ma Katka po tom, ako si dopozerali moje fotky a ľahla si do svojej postele.

„No neviem, času máme dosť, tak možno aj hej. Aj keď, dnes by som tam zablúdila, nebyť Tea, ktorý zo mňa skoro dušu vyhnal,“ tiež som si ľahla do svojej postele a zasmiala som sa.

„Chceme podrobnosti!“ ozvala sa Klára. Tak sme sa ešte chvíľu rozprávali, až pokým sme neuznali za vhodné, že je čas ísť spať.

Ráno sme vyrazili na metro hneď ako sme doraňajkovali, aby sme využili čo najviac času. Aj keď väčšina ľudí na to len frflala, že chceli spať, ja som bola rada, že toho viac stihneme. Vyhlídková jazda bola úplne super. Trvala dve a pol hodiny a mám

pociť, že sme prešli hádam celý Londýn, ale to ani zďaleka nie je pravda. Autobusom sa stále ozýval zvuk fotoaparátov, lebo všetci všetko fotili a ja som nebola výnimkou. S Teom sme si spravili pár selfčok, a potom aj s Klárou a Katkou, ktoré sedeli hneď za nami. Tie najlepšie fotky, sme hneď pridali na instagram a do príbehov. A navyše autobusár bol taký milý, že nám zastavil pri London eye, aby sme sa ešte aj tam išli pozrieť, keďže sme celý autobus mali pre seba.

Práve som stála v rade na lístky, ktorá vyzreala ešte nadsch, keď ma ktosi potľapkal po pleci. Ako som už mohla čakať, bol to Teo.

„Áno?“ otočila som sa k nemu.

„Chcem sa ťa len spýtať, že...že...či by si nešla tam so mnou,“ cítila som, že je nervózný.

„Jasné, prečo nie,“ usmiala som sa. Ešte si to musím ísť vybaviť s babami, chceli až sedíme spolu.

„Zostaň tu, za chvíľu sa vrátim,“ odišla som hľadať Kláru s Katkou. Dohodli sme sa, že ja kúpim lístky a oni ma počkajú na lavičke.

„Baby!“ zakričala som na ne už z diaľky, začala som im mávať a pribehla som k nim.

„Máš tie lístky? To ti teda trvalo,“ povedala Katka.

„Nemám lístky. Mám na vás otázku,“ sadla som si k nim.

„No davaj. A keď nemáš tie lístky, stojí aspoň nikto na tvojom mieste v rade?“ ozvala sa Klára a odhryzla si zo sendviča. Prikývla som.

„Teo chce, aby som na koleso šla s ním,“ povedala som a pozrela som sa na ne.

„Jsné, choď a užite si to tam. Za Katkou bol teraz Oliver, pozval ju tam na rande, no chápeš?!” povedala Klára celá natešená. Katka vedľa nej sa len škerila.

„Tak ty takto, Katka, hej?“ povedala som a zasmiala som sa. Oliver sa Katke páčil už dva roky, chodil s nami na základku, ibaže on ju stále ignoroval.

„Tiež si vravím. To mu teda trvalo!“ pridala sa Klára.

„A ty čo, Klári? Ak chceš, poď so mnou a s Teom, aby si im dvom nezavadzala. A inak, Kati, Oliver ti kúpi lístok?“ povedala som a vstala som, že sa vrátim nazad do rady. Klára natešene prikyvovala a tiež vstala. Keď Katka prikývla, odišli sme a ju sme tam nechali, nech ju Oliver ľahko nájde.

„Ide s nami aj Klára, ak nevadí,“ povedala som, keď sme sa postavili k Teovi.

Našťastie, pred nami bolo už len pár ľudí.

„Super,“ povedal na to Teo a usmial sa.

Keď nám Teo konečne už kúpil lístky, išli sme sa postaviť do rady na nástup. Teo sa nanešťastie nedal prehovoriť a stál si za tým, že tie lístky kúpi on, s čím sme my s Klárou moc nesúhlasili.

Po nejakej tej dobe sme konečne nastúpili. Klára sa mi nepozdáva, zámerne sa postavila tak, aby som stála vedľa Tea. Výhľad ale rozhodne stál za to. Bolo vidieť široko-ďaleko, podľa mňa na takmer celý Londýn.

Nejako sme nakoniec dorazili do nákupného centra asi o hodinu skôr, ako sme mali v pláne, čo nás samozrejme všetkých len potešilo.

„Aha, tam je Primark! Ideme?“ povedala Klára, ani nečakala na odpoveď a rozbehla sa do obchodu. Katka s nami zrovna nebola, túlala sa kdesi s Oliverom.

„Wau, to tu vyzerá mega dobre,“ poznamenala som, keď som sa porozhliadla po obchode.

„Že hej? A aké to je veľké,“ žasla Klára a pobrala sa prezerat' si oblečenie.

To by sme neboli my, keby sme v tom obchode nestrávili dve hodiny a navyšili z neho s tým, že už sme toľko utratili, že nič iné si nekúpime. Potom sme si však uvedomili, že sme boli len v jednom obchode a tu je ešte milión ďalších, do ktorých sme tiež chceli ísť. Tak sme si, ako inak, povedali, že od teraz začíname šetriť.

„Fíha, vypadá to tu úžasne!“ povedala Katka, keď sme večer zase išli na prechádzku do Hyde Parku.

„Toto je ten najlepší park, aký som kedy videla!“ pridala sa k nej aj Klára. Musela som sa na nich pousmiať.

„Mimochodom, čo ty a Oliver?“ spýtala sa Klára Katky. Na Katke bolo vidieť, že uhla pohľadom a začervenala sa.

„Zatiaľ ešte nič, ale vyzerá to sľubne,“ pousmiala sa.

„Super, tak ti držím palce,“ sadla som si na nejakú lavičku a baby sa pridali ku mne.

„A čo ty a Teo?“ obrátila sa Katka na mňa.

„A čo by malo byť? Pokiaľ viem, neznášal ma. Chová sa veľmi divne, lebo je zrazu nejaký milý a podľa mňa to je tým, že si nechce pokaziť výlet,“ odpovedala som a pozrela som sa na ňu pohľadom, či toto akože myslí vážne.

„Ale vieš ako sa na teba pozerá? A ste spolu strašne zlatí,“ zasnila sa Klára. Prekrútila som očami.

„No vieš čo, ty si teda úžasná kamarátska podpora,“ zahundrala som a snažila som sa pri tom vyzerat' aspoň trochu naštvane, aj keď mi to prišlo skôr vtipné.

„Každý sa môže zmeniť. A pokiaľ viem, nepoznáš ho. Možno tá nenávisť bola iba pretváрка,“ poznamenala Klára ignorujúc moju poznámku.

„No tak ak ťa to tak zaujíma, tak si to choď zistiť. Hen stojí aj s chalanmi,“ ukázala som na skupinku chalanov kúsok od nás. To čo sa teraz stalo, by ma však ani za svet nenapadlo.

„Teo!“ zakričala Klára najviac, ako vedela, postavila sa a začala mávať. Ona je niekedy fakt divná. Teo a chalani sa obzreli naším smerom, a keď si nás všimli, prišli k nám.

„Potrebovala si niečo, Klára?“ spýtal sa Teo dosť nepríjemným hlasom. Asi ho vyrušila z niečoho veľmi dôležitého.

„Ani nie, len sa pozdraviť,“ odpovedala mu.

„Nevidím dôvod, prečo by sme sa mali zdraviť. Nepoznáme sa, len o sebe vieme,“ Teo mal zjavne dosť nanič náladu.

„Maj sa, Bei,“ stihol povedať ešte pred odchodom a usmial sa. Musím uznať, že ma to dosť zarazilo. Najprv sa tu hnevá, že nebude zdraviť Kláru a zjavne len zbytočne plynula jeho časom a teraz sa so mnou rozlúči, usmeje sa a osloví ma tak, ako ma oslovujú len baby. To jeho správanie mi príde fakt dosť zvláštne.

S babami sme ešte chvíľu zostali na lavičke a keď sme uznali za vhodné, pobrali sme sa naspäť do hotela. Zajtra sme tu posledný deň, tak sa naň musíme dobre vyspať.

Ráno sme vstali okolo pol ôsmej a pripravili sme sa na dnešok. Posledný deň tu si treba naplno užiť.

„Takže. Keďže dnes je posledný deň, čo sme tu, môžete vy vymyslieť alebo navrhnúť, čo budeme robiť a nakoniec budeme o to hlasovať. O tretej už musíme byť na letisku, tak uvažujte tak, aby sa to dalo za ten čas stihnúť," povedala učiteľka pri raňajkách. Keďže nikomu sa nechcelo nič vyberať, rozhodli sme sa, že by sme mohli ísť pozrieť Tower Bridge. Je to predsa veľmi známe miesto, tak prečo nie?

„Deti, sme tu. Vystupovať," vyhlásila učiteľka, keď autobus konečne zastal.

„Neviem ako ty, ale ja som celkom zvedavá," oznámila Katka, keď sme sa stretli pred autobusom.

„Ja ani nie. Ak mám byť úprimná, Tower Bridge ma nikdy nejako nezaujímal. A čo ty, Klári?" presunuli sme sa k ostatným spolužiakom, ktorí čakali na povel od učiteľky, aby sme mohli ísť.

„Mňa to tiež moc neláka. Ale je aspoň jedna vec, pre ktorú sa oplatí tu ísť. Natáčal sa tu Spiderman Far from home s Tomom Hollandom!" potešene zatlieskala Klára. Je to asi najväčší fanúšik Spidermana, akého poznám.

„Decká, chvíľu dávajte pozor!" prerušila náš rozhovor učiteľka, ktorá nejakým zázrakom zohnala mikrofón. Podľa mňa jej ho ani nebolo treba, veď všetci sme boli celkom blízko a takmer som ohluchla, keď prehovorila.

„Budeme mať ešte aj prednášku trošku o tom našom moste Tar Bridž," pokračovala, ale všetci sme sa začali smiať, do čoho sa ona opravila: „Pardón, o moste Tower Bridge. Táto pani vám vyrozpráva kúsok z histórie, povie vám nejaké údaje a dá vám obhliadku," povedala, keď konečne smiech ustál a ukázala na nejakú ženu, ktorá stála vedľa nej. Učiteľka mikrofón schovala do svojej až priveľkej tašky, v ktorej má asi všetko a davom sa ozval šum.

„Prehliadka? V angličtine? Od Angličanky? Čo jej šibe? Ona si akože myslí, že ju nietko aj bude počúvať? Ach jaj," sťažovala sa Klára. A má pravdu.

„Musím s tebou súhlasiť," prehovorila Katka.

„Aj ja. Dám desať eur, ak čo i len jeden človek bude počúvať," rozhodla som.

„A komu to dáš? Nemá zmysel sa stavať, ak sme všetky tri za to isté," povedala Klára.

„Áno, viem. Dala by som ich tomu, kto by počúval," odpovedala som jej a konečne sme sa pohli dovnútra.

Prehliadka mosta trvala dosť dlho aj s tou prednáškou, ktorá pomaly každého uspávala. Našťastie som mala pravdu a o peniaze som neprišla. Samozrejme, s babami sme sa museli vyfotiť a keďže most krásny, fotky boli zase úžasné a ako inak sme to hodili na sociálne siete.

Učiteľka rozhodla, že sa pôjdeme najesť a budeme hlasovať o to, že kam. Vyhral McDonald's, tak sme išli tam.

„Ludia, ja som mega hladná," ozvala sa Katka. Práve sme čakali v rade po jedlo, ale číslo našej objednávky nikde.

„Veď kto by aj nebol, po takej nudnej prednáške. Ale neboj, už čoskoro sa k tomu jedlu dostaneme,“ usmiala som sa.

Za chvíľu sme už aj s jedlom prišli k časti so stolmi. Bolo to tu preplnené a skoro všade bolo obsadené. Na Katku zamával Oliver, tak išla za ním a zostali sme len ja s Klárou. Celý Mekáč sme prešli dva razy, no nikde sa neuviľnilo žiadne miesto a ak hej, hneď nám ho ktosi vyfúkol.

„Bea!“ zakričal na mňa ktosi zozadu. Obzrela som sa a všimla som si Tea ako na nás máva, aby sme si prisadli k nemu a k jeho kamošovi. Keďže sme nemali moc na výber, prišli sme k nim a sadli sme si.

„Ako sa máte? Užívate posledný deň?“ spýtal sa Teov kamoš Damián.

„Vpohode. Ale tá prednáška bola dosť nanič. Skoro som tam zaspala,“ odpovedala som.

„Presne. Nechápem, prečo nám to učiteľka vybavila. Veď to aj tak nikto nepočúval,“ pridal sa Teo.

Hneď ako sme sa najedli sme išli späť do hotela, aby sme sa zbalili a len tak-tak sme prišli na letisko včas, keďže učiteľka nerátala s tým, že budú kolóny. V lietadle sme zas sedeli tak ako minule, čiže som sedela s Teom.

„Bojíš sa?“ spýtal sa ma pred štartom.

„Už nie. Len ten prvý raz to bolo ešte také nové pre mňa,“ usmiala som sa.

„Mimochodom, Klára nás minule v lietadle odfotila,“ poznamenala som, keď sme už vzlietli.

„Viem, bola za mnou hneď na ďalší deň,“ povedal Teo a vytiahol mobil. Tú fotku mal ako pozadie.

„Perčo to máš ako pozadie?“ nechápavo som na neho zazrela.

„Klára ma prehovorila, že si to mám nechať počas výletu. Naozaj, mám podpísanú zmluvu,“ vysvetlil a ja som sa rozrehotala.

„Zmluvu, hej?“ povedala som pomedzi smiech.

„Hej. Aby sa nestalo to, že by si sa jej to išla opýtať a ona by ti povedala, že nič také mi nevravela,“ objasnil Teo a tiež sa zasmial.

„Tak to si dobre urobil, inak by som hneď šla za ňou. A máš pravedu, povedala by mi, že ti nič také nevravela a že si si to len vymyslel. Ale najprv mi ukáž tú zmluvu. Som fakt zvedavá,“ povedala som.

„Páči sa,“ Teo z vrecka svojej mikiny vytiahol zdrap papiera a podal mi ho. On je pripravený asi fakt na všetko.

„Hmm, zaujímavé,“ poznamenala som a papier som mu vrátila.

„Inak, mám tu karty. Nezahráme si?“ povedal Leo a papier si strčil naspäť do vrecka a vytiahol karty.

„Som za, aspoň neumrieme od nudy,“ odpovedala som.

Cesta dopadla dobre. V lietadle sme okrem kariet aj počúvali hudbu, Teo sa nado mnou zľutoval a podelil sa so mnou o sluchátka. A to isté sme robili aj v autobuse. „A inak, Bei, nezašli by sme dakedy von?“ nadhodil Teo reč, keď sme už konečne vystúpili pred školu.

„Jasné, môžeme,“ odpovedala som a očami som hľadala mamu, ktorá mala po mňa prísť.

„Super, tak sa vidíme. Maj sa,“ povedal Teo a odišiel. Kývla som mu, vystískala som sa s Klárou a Katkou a pobrala som sa hľadať mamu. Pomyslela som si, že možno bude parkovať z druhej strany školy na bočnom parkovisku, tak som sa tam išla pozrieť. A naozaj, mama tam bola. Opierala sa o auto a hneď ako ma uvidela, začala mi mávať.

„Ahoj, Beuš, ako bolo?“ vyzvedala.

„Výborne,“ odpovedala som a celú cestu až k domu som jej rozprávala o tom, aké to tam bolo super.

Toto bol rozhodne jeden z najlepších výletov, aké som kedy zažila.